

HJERTEVENNERNE AF JESUS KRISTUS

KANALISERET OG
ILLUSTRERET AF
LIZZIE OXOV NIELSEN

Hjertevennerne

[Forord](#)

[Hjertevennerne af Jesus Kristus](#)

[Englebilledet bogens bagside](#)

[Kolofon](#)

Forord

**Sanat Kumara: Jordens åndelige regent,
Guds stedfortræder på Jorden.**

Forord af **Sanat Kumara:**

Jesus Kristus skal komme til menneskenes hjælp ved at forberede dem på, hvad som kommer at ske på Jorden og ved at fremføre budskabet om kærlighedens kraft og det evige liv. Han gør dette gennem en bog, som er tiltænkt børnene. De kan på sin side påvirke sine forældre, så disse i visse tilfælde ændrer sin livsføring til det bedre.

Inden Jordens intræde i den femte dimension er det meningen, at store begivenheder skal finde sted på Jorden. Betydningsfulde sjæle skal træde frem for at hjælpe menneskeheden. Mange engle og stjernemennesker er udset til at hjælpe disse store sjæle, og dette løfte har de aflagt, inden de kom til Jorden. Disse store sjæle må have opbakning og vide, at man tror på dem og hjælper dem med at sprede sandheden.

Har man aflagt et løfte og er nået langt i sin udvikling på Jorden, er der ingen vej tilbage. Vægrer man da at påtage sig opgaven, som det var meningen, at man skulle udføre, så har man ikke længere nogen nytte af, at denne sjæl vandrer på Jorden. Da er det lige så godt at kalde denne sjæl hjem, så den kan gøre nytte i den åndelige verden i stedet for. Det tjener ikke noget formål, at den fortsætter sit liv på Jorden. Man skal da fra den åndelige verden finde en stedfortræder, som overtager dennes opgave.

HJERTEVENNERNE

*Tak til
alle englene,
som har hjulpet mig*

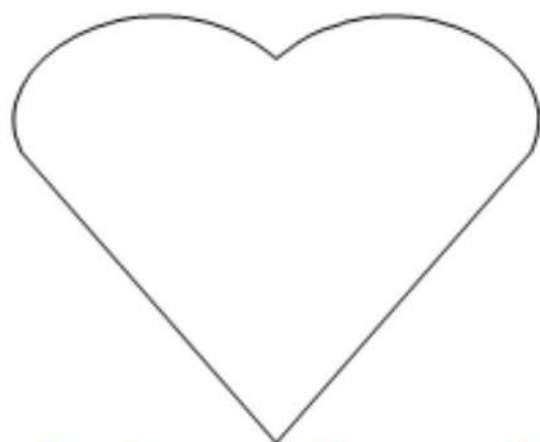
HJERTEVENNERNE

© Tekst og illustrationer: Lizzie Oxov Nielsen

© Copyright 2006:

www.didarion.com

JESUS KRISTUS
HJERTEVENNERNE

*Kanaliseret og illustreret af
Lizzie Oxov Nielsen*

KÆRLIGHED

*er universets
livsenergi*

Forord af Jesus Kristus:

Det er en stor glæde for mig at kunne formidle denne børnebog gennem ærkeengelen Didarion, som vandrer på Jorden for at sprede budskabet om kærlighedens kraft, og som har påtaget sig opgaven at kanalisere denne børnebog for at hjælpe menneskene til indsigt

Jeg vil med denne børnebog formidle sandheden om den åndelige verden til børnene og lade dem tage del af kundskaben om, hvad som skal komme. Jeg vil forberede dem på Den nye Tid, da store forandringer skal ske på Jorden. Børnene skal vide, at døden ikke findes, og at de har evigt liv. De har ingenting at frygte. Børnene kan på sin side påvirke sine forældre og fortælle dem, hvordan alting kommer at udvikle sig, når Jorden snart går ind i Den nye Tid, og at kærlighedens kraft er Universets livsenergi.

Denne bog er min gave til menneskeheden men først og fremmest til alle børnene, som nu vokser op og kan sprede kærligheden og lyset til sine medskabninger.

Jeg velsigner eder alle. Må Gud være med jer.

Jesus Kristus.

Hjertevennerne af Jesus Kristus

1 ♥ TIRSDAG

I en mindre by boede en dreng, som ikke havde mange venner. Han blev ofte drillet og set ned på. Hjemme havde han det heller ikke for morsomt. Forældrene arbejdede begge to, og drengen følte sig ofte ensom. Hans ene ben var en smule længere end det andet. Derfor haltede han slemt, når han gik, og havde som oftest svært for at deltage i udendørslege og sportsaktiviteter med de andre børn.

Han var tit ked af det og sad som oftest alene ude i naturen, hvor dyrene var hans bedste selskab. Han talte med dem, det vil sige, at han forstod, hvad de tænkte, og på den måde kunne han kommunikere med dyrene, for dyr havde den evne, at de kunne forstå menneskers tanker. Han syntes også godt om alle væksterne og træerne og talte med dem på samme måde. Det var en meget kærlig og rar dreng. Hans navn var Ola.

En dag, da Ola kom hjem fra skole, gik han, som han plejede, ud i haven og satte sig under sit favorittræ. Det var en stor eg, meget gammel, ja flere hundrede år. Den kunne fortælle meget fra gamle tider, og Ola forstod, når han sad der under egen og lænede sig mod stammen, at den havde meget at berette. Ola så for sig hændelser, som havde fundet sted på denne plads for meget længe siden. Han så tydeligt, hvad som skete der. Han så dyrene og menneskene, som havde befundet sig på pladsen tidligere.

En scene udspillede sig for hans øjne. Han så en jæger med et skadeskudt dyr. Det var en bjørn. Det stakkels dyr stønnede af smerte. Hvorfor skulle dette hænde, hvorfor kan jeg ikke leve i fred i skovens stilhed? Hvorfor vil mennesker plage mig? tænkte bjørnen; men det var så, at jægeren ville anvende bjørnens pels til varme klæder til sig selv og sin familie.

Det var på den tid, da mennesker boede i grotter, og der ikke fandtes nogen elektricitet, opvarmede huse og andre bekvemmeligheder, så man måtte beskytte sig mod kulden ved at anvende dyrenes pels. Der var ikke andre muligheder, og dyrene måtte ofres. Det var også sådan, at bjørnens kød blev til føde for disse mennesker. Om sommeren var der bær og frugt, men om vinteren var det meget svært for grottemenneskene at finde føde, og de skulle dø af sult, om de ikke kunne jage dyr på den tid. Dyrene måtte ofres for at holde menneskene i live.

Dengang var der heller ikke så mange mennesker på Jorden som i dag. Der var ingen forureninger. Luften og vandet var helt frie fra alle urenheder på den tid. Der var heller ikke nær så mange sygdomme, som der er i dag. Menneskene var tilfredse med tilværelsen. De levede i nuet og holdt sammen i familien. Billedet forsvandt, og Ola sad en stund og funderede over, hvad han havde set. Han forstod, at verden havde set helt anderledes ud, dengang for længe siden.

Nu kom naboen forbi og hilste på Ola, som sad under egen. Det var en rar ældre mand, som boede alene i huset ved siden af. Han puslede meget i sin have og havde netop været ude for at købe frø til nye blomster, han skulle så.

Han var lige så ensom som Ola, så han spurgte, om Ola ville komme over til ham og hjælpe til. Det ville Ola meget gerne, og han gik over til Hasse, som naboen hed, og de fulgtes ad ind i Hasses have. Ola blev helt stum. Sådan en fin have havde han aldrig set. En stor hæk skjulte haven udefra, og det var første gang, Ola så den. Han havde hørt om Paradiset i skolen og tænkte for sig selv, at Paradiset havde set ud som denne dejlige have.

Her fandtes alle slags vækster, frodige buske og stolte træer, alting var så smukt. Roserne i haven var helt vidunderlige. De lyste i fantastiske farver. Der var forskellige slags frugtræer og buske. Alting havde en

skønhed, som Ola ikke havde kunnet forestille sig i sin vildeste fantasi. En lille rislende kilde fandtes også i haven, og et stort imponerende fuglebad var placeret ved siden af det største træ, i hvilket mange forskellige fugle havde sine reder. Fuglesangen lød så dejligt, og Ola var helt overvældet af all denne skønhed.

Pludselig så han en lille nisse, som sad på en sten og kikkede på ham. Ola blev meget forbavset over, at der var en levende nisse i haven og sagde til Hasse, at han kunne se, at der sad en nisse på stenen.

- Ja, det er rigtigt, sagde Hasse og lo, ja så, du kan også se ham. Det er ikke alle, som kan se dem. Man må være en meget kærlig person for at kunne se disse væsener. De er usynlige for de fleste mennesker. Nisserne er så venlige, så uskyldige, og de forstår ikke det onde, som mennesker gør.

- Det er sådan, fortsatte Hasse, at mange mennesker er hensynsløse overfor andre. De tænker mere på sig selv og sin egen fortjeneste. De vil have så mange sager, flere og flere, og bliver aldrig tilfredse med det, de har. Deres tilværelse er en jagt på penge for at kunne skaffe sig endnu mere. Nogle mennesker stjæler fra andre, de slår andre ihjel, og de bedrager hinanden. Egoismen trives blandt mange mennesker. De praler overfor andre af sine ejendele. De har ikke tid for hinanden, for børnene eller til at sprede kærligheden til sine medskabninger. Det ville være meget bedre, hvis de brugte mere tid på at være sammen i glæde og munterhed og var mere kærlige mod hinanden, så skulle der ikke findes så mange sygdomme; for kærligheden helbreder. Vi ser nu, hvordan mange mennesker bliver syge. De stresser sig ihjel i jagten på mammon. Børnene ser næsten ikke sine forældre og bliver stressede og bedrøvede også. De bliver også syge, fordi de føler sig ensomme og svigtede.

Hasse klappede Ola på ryggen og fortsatte:

- Tilsammen skal mennesker gøre Jorden til en bedre plads at leve på. Når alle lever for hinanden, hjælper de

svage og trøster de sørgende, så kommer Paradiset her på Jorden. Alt, som er skabt, er levende, og alting hører sammen.

Nu hentede Hasse nogle redskaber fra et redskabsskur i den bageste ende af haven og gav Ola en skovl.

- Når vi hjælper hinanden med at så alle disse frø, som jeg købte i dag, vil det snart vise sig, at de slår rod i jorden. Så strækker de sig snart efter lyset og solen og vokser op igennem jordskorpen. Næste forår kommer de at stå i fuld blomstring, sagde Hasse, og det er ligeså med mennesker. De begynder som små frø, og nogle visner og dør, medens andre vokser sig store og stærke - og strækker sig mod lyset, kærligheden og sandheden.

Hasse gjorde små huller i jorden og vandede dem lidt. Så såede han et par frø i alle hullerne, og Ola klappede jorden til bagefter.

- Så venter vi på, at de skal spire og gro, sagde Hasse, åh, se der er en lille figur imellem blomsterne, et lille væsen, en alf med vinger.

Ola kikkede og så også den lille alf, som puslede med en blomst.

- Du ser, at jeg har meget hjælp i haven, lo Hasse, for alle disse væsener hjælper til med at passe haven, de tager sig af væksterne. Derfor er haven så smuk. Alle planter og dyr får meget kærlighed og omsorg af disse små hjælpere.

- Nu kan du hjælpe med at vande væksterne, fortsatte Hasse, for vand må de have. Det gælder også både dyr og mennesker. Rent vand må alle have, ellers dør vi. Lys og sol er vigtigt også. Planterne tager også op næring fra jorden. Lyset er energi og kraft for alt levende. Kroppen består af små celler, som alle er små levende væsener. Derfor er det så vigtigt, at vi plejer vor egen krop og elsker os selv, for hvert eneste individ er et eget univers. Alle små væsener i vor egen krop må have meget kærlighed også. Derfor må vi elske os selv og give kroppen en sund og helserigtig kost. Mange børn spiser for mange usunde sager og bliver

overvægtige. Mangel på motion spiller også ind. Pigerne har sine skønhedsidealiser og spiser for lidt; det er til stor skade også. Den gyldne middelvej er altid bedst.

Hasse så på Ola og sagde:

- Jeg ser, at du har et godt og kærligt hjerte, det lyser omkring dig. Jeg skal fortælle dig om de små væsener, du så. Nisserne bor i små revner og huler, og alferne bor blandt planterne. De er usynlige for de fleste mennesker, fordi deres kroppe består af celler, som roterer med en så stor hastighed, at det menneskelige øje ikke kan se dem. De lever i en anden frekvens, kan man sige, og menneskene skal også høre sin frekvens ligesom Jorden. Efterhånden vil flere mennesker kunne se disse naturvæsener, når de, ved at vise kærlighed til andre, har forhøjet sin frekvens. Der findes mange andre væsener, som hører hjemme på Jorden. Menneskene kan endnu ikke se dem, da det bare er et fåtal, som har så høj frekvens. Men det kommer.

- Vor verden ændres, og alt vil blive helt anderledes, end det ser ud i dag, sagde Hasse, det sker lidt efter lidt. Alle Guds skabninger på Jorden skal i en nær fremtid komme til at leve i fred og sprede kærligheden til hinanden. Ingen skal tage livet af andre, og ingen onde tanker og handlinger skal findes mere. Dyrene lever sammen uden at jage hinanden. De slutter alle at æde sine medskabninger. De har ikke behov af det, når de lever i en højere frekvens.

Ola tænkte på, hvor mange gange han selv hade spist sine medskabninger. Han havde spist kød fra grise og køer, fra fisk og fjerkræ, og de havde blod, hjerne og hjerte, som han havde selv. De kunne også tale med tanken. Mange dyr eksisterede bare for at blive menneskeføde. De levede ofte i fangenskab og blev behandlet dårligt. Ola havde set på tv, hvordan man slog dyrene, når de skulle af sted til slagteriet. Mange dyr blev også anvendt som forsøgsdyr af lægevidenskaben, og Ola syntes også, at det var synd for disse stakkels dyr.

Han vidste ikke, om han kunne få sine forældre til at forstå, at det var forkert at spise dyrene, men han besluttede, at han ville fortælle dem, hvad Hasse havde sagt, og han var spændt på, om de syntes det samme, at dette her var rigtigt. Han sagde farvel til Hasse og skyndte sig over til sin egen have. Han glædede sig til at fortælle sine forældre om sine oplevelser, hvis de var kommet hjem.

Da Ola kom hjem, så han, at begge bilerne stod parkerede på indkørslen, så han forstod, at forældrene var kommet hjem. Han gik ind i huset og tog skoene af. Så kikkede han ind i køkkenet, hvor hans mor var i færd med at lave maden, som de skulle spise i dag. Hans far sad ved sin datamat. Han arbejdede ligeså meget hjemme, som han gjorde på sit job. Han var indkøbschef på et stort firma og havde meget at gøre. Ola klappede faderen på skulderen og sagde:

- Far, jeg har noget at fortælle.

- Ja, det er godt, du må lige vente lidt, vi kan tale om det senere, sagde hans far, jeg har ikke tid lige nu.

Så gik Ola ud i køkkenet til sin mor for at fortælle om dagens begivenheder, men hun havde heller ikke tid til at høre på ham. Hun snakkede i sin mobiltelefon, samtidigt med at hun lavede mad. Hun gjorde et lille ophold, kikkede på Ola og sagde:

- Lille skat, kan du dække bord. Vi skal spise om et øjeblik, så kan du fortælle, hvad du har oplevet i skolen, mens vi spiser aftensmaden.

Ola nikkede tyst og begyndte at dække bord. Han vidste, at hans mor også skulle i byen i aften. Hun var medlem i flere forskellige foreninger og var ofte ude om aftenen.

Ola ønskede inderligt, at han havde haft nogle søskende, han kunne tale med. Han var enebarn. Han havde et flot værelse med alt, hvad en frisk dreng kunne ønske sig. Han fik mange legesager, havde eget tv og adskillige andre ting,

som forældrene syntes, en dreng burde have. Hvad Ola allerhelst ville have var mere tid sammen med forældrene, så de kunne snakke mere med hinanden og gøre spændende ting sammen.

Nu var det tid at spise, og moderen kaldte på Ola, så han kunne hjælpe hende at bære maden ind. Ola tog en skål med kartofler, og så kom moderen med stegt flæsk og en skål med salat. Faderen satte sig ved bordet og tog et par skiver flæsk, mens Ola nøjedes med kartofler og salat.

- Hvad er der i vejen med dig, Ola? spurgte moderen, er du syg?

- Nej, svarede Ola, og så fortalte han sin mor og far, hvad han havde oplevet i dag, og hvad Hasse havde sagt.

- Hvad er det for noget pjat? sagde faderen, når han fik at vide, at Ola syntes, at man ikke skulle spise dyrene, fordi de er vore medskabelser her på Jorden.

Faderen rejste sig fra bordet og sagde, at han altid havde spist kød, og det tænkte han at fortsætte med. Moderen var lidt mere tvivlrådig. Hun indså, at det var synd for dyrene, at de skulle slagtes for at blive til menneskeføde, og at de bare levede sit liv af den grund. Olas mor havde også læst, at kød blev inde i menneskenes tarme i meget længere tid end grøntsager, frugter og korn. Der stod også i den artikel, sagde hun, at mange mennesker blev syge af at spise kød. De fik ondt i leddene, og nogle fik alvorlige sygdomme. Grøntsager og lignende er mere letfordøjelig føde, så når man spiser en vegetarisk kost, får man ikke disse sygdomme.

- Jeg kan tænke mig, sagde hans mor, at vi to, Ola, gør et forsøg på at gå over til ren vegetarisk kost. Nu findes der jo grøntsager at få hele året. Tidligere var det nødvendigt at salte og henkoge dem for at gemme dem til vinteren. Nu kan man få alting hele året. Vi må sørge for, at vi også får vitaminer, mineraler og proteiner; men i bønner og linser findes protein, nøjagtig som i kød. Jeg må læse lidt om det, så vi kan spise den rigtige kost.

Ola gik op på sit værelse, da hans mor tog af sted. Faderen satte sig ved sin datamat. Ola satte sig på sengen og tænkte på alt, han havde oplevet i dag. Det var svært at forstå, at mennesker udnyttede dyrene og spiste dem også. Han sad tyst og hørte da en stemme i sit indre, som bad ham kikke ned på gulvet. Ola kikkede ned, og der foran hans fødder stod en lille nisse og kikkede op på ham. Han havde grå klæder på.

- Hej, sagde Ola, hvor kommer du fra?

- Jeg bor her, svarede nissen, jeg gemmer mig for det meste, men nu vil jeg snakke med dig om, hvordan der ser ud i vores dimension. Vi lever i en anden frekvens, og vi er alle venner med dyrene. Dyrene kan også se os, ligesom du kan. Vi elsker alle dyrene og hjælper dem, om de har behov for det. Der er mange af os. Nogle nisser lever i naturen, og andre bor i menneskernes huse. Vi hjælper til med stort som småt.

- Vi har også vore familier, fortsatte nissen, du må gerne hilse på min kone og mine børn.

Han klappede i hænderne og råbte:

- Kom bare frem.

Ola så, hvordan de, lidt generte, kom frem fra et hjørne i rummet, hvor Ola havde en hylde med legesager.

- Må jeg præsentere? spurgte nissen, her er min kone Evy, det her er min søn Tor, og så har vi lillesøster Tulta. Jeg hedder selv Absalon. Vi bor her, og i den dimension, hvor vi bor, ser der helt anderledes ud, end der gør i det her værelse.

- Nu skal du se, sagde Absalon og knipsede med fingrene.

- Da så Ola lige ind i den anden dimension. Det var et fantastisk syn. Der var små huse, træer, blomster og planter.

- Vi kan gøre os usynlige, eller vi kan vælge at vise os for jer mennesker. Nisserne derude har også sine huse, men de få, som ser nisserne i naturen, tror, at de bor

bagved stenene, men de går ind i sin egen dimension, når de bliver usynlige igen. Du må komme og besøge os der engang. Nu har vi i hvert fald hilst på hinanden, og vi ses snart igen, sagde Absalon og kløede sig i skægget. Vi ønsker dig god nat. Absalon knipsede igen med fingrene, og så forsvandt hele familien.

Ola følte sig lidt søvrig og lagde sig ned på sengen og blundede.

Han drømte så skønt, han svævede op mod loftet og så sig selv ligge der på sengen, og så fløj han lige igennem taget og ud i det fri. Han så alle huse og træer højt oppe fra, og han svævede højere og højere op mod himlen. Han satte sig på en sky og kikkede ned, og der på en anden sky sad en pige og vinkede til ham. Ola så, at hun havde vinger, så hun måtte være en engel, tænkte han. Hun lo til ham, og så fløj hun op til ham og satte sig ved siden af ham på skyen.

- Hvad hedder du? spurgte hun.

- Jeg hedder Ola, sagde han, hvad hedder du?

- Jeg hedder Maria, sagde engelen og lo igen.

- Er du en rigtig engel? spurgte Ola.

- Ja, det kan du være helt sikker på, sagde Maria leende, vi er mange engle. Nogle af os engle lever blandt jer på Jorden i menneskekroppe, fordi vi har valgt at være her i en fysisk krop. Så kan vi bedre hjælpe jer, som bor på Jorden. Det er englernes opgave at hjælpe til, hver og en på sin måde. Ola kikkede på Maria og fyldtes af varme. En

stærk kærlighed strømmede imod ham fra den lille engel, som lo og sagde:

- Vi synes så godt om alle mennesker på Jorden og vil hjælpe jer på alle måder. Jeg har kikket på dig, når du sidder under den store eg hjemme i haven, Jeg kan godt lide dig. Du er en rar dreng.

Ola vågnede af en lyd fra underetagen. Det var nok hans mor, som kom hjem fra sit aftenkursus. Hun gik på kursus for at lære sig et nyt sprog. Hun syntes om at lære sig noget nyt hele tiden. Nu hørte han også, at hans mor og far talte med hinanden, så Ola gik ned og satte sig hos dem i køkkenet.

- Har du læst dine lektier, Ola? spurgte moderen.

- Ja, svarede Ola, jeg læste dem med det samme, da jeg kom hjem fra skolen.

- Det er godt, Ola, så er alt klart til i morgen, sagde hun, nu kan du få en mellemmad og lidt mælk, så sover du godt.

Hans forældre drak også en kop te og spiste ligesom Ola en mellemmad hver.

- Nu er det nok sengetid, sagde faderen, man må jo være udsovet, når man har sit arbejde at passe.

- Ja, sagde moderen, vi har jo alle vort at passe, vad det så er. Ola har sin skole, og jeg har mit job også. Nu ønsker jeg, at vi må sove godt og drømme skønt.

Så gik Ola op på sit værelse igen. Han børstede tænderne, tog sin pyjamas på og lagde sit tøj pænt sammen, inden han lagde det på en stol. Så lagde han sig under dynen og slukkede sengelampen. Han bad om, at Gud måtte hjælpe hans far og mor at orke med alle disse job og kurser. Han ønskede også alt godt for alle i skolen og for sine nye venner: Hasse Maria, Absalon og dennes familie. Han smilede lykkeligt, når han tænkte på dem, og efter en stund sov han.

2 ♥ ONSDAG

Næste morgen, da Ola vågnede, tænkte han ikke så meget på, hvad han havde oplevet dagen før, for han måtte pakke skoletasken, og der var meget andet at gøre, inden han var parat til at gå til skolen. Denne lå dog ikke så langt væk. Hans mor og far var taget af sted for en stund siden, så Ola låste døren og begyndte at gå til skolen.

De skulle også have idræt i dag, men det var han ikke så begejstret for. Han glædede sig derimod til at lære sig at skrive og regne. Når det gjaldt de andre emner, så syntes han om at høre om andre lande og om, hvordan blomster var opbyggede. Det var også spændende at lære sig om, hvordan mennesker og dyr så ud inde i kroppen. Når han ikke syntes om idræt, var årsagen den, at han tit blev drillet af andre stærkere drenge, fordi han ikke kunne løbe

så hurtigt. Når de sparkede fodbold, stod Ola som oftest i mål.

Nu så han skolen. Det var en stor rød bygning med en åben plads foran, hvor børnene fik en mundfuld frisk luft mellem lektionerne. Idrætspladsen lå bagved skolen, og der spillede man alle slags boldspil. Han så, at nogle af hans klassekammerater stod rundt om en person.

Ola gik nærmere og kikkede lidt nysgerrigt. Der var vist kommet en ny pige i klassen. Det så ud som Maria, men det kunne det vel ikke være? ... Ola var helt stum, hun havde jo ingen vinger. Så mødte hun Olas blik og blinkede til ham. Da forstod han, at det måtte være Maria, og at hun var en inkarneret engel, som hun havde sagt. Hun var her på Jorden for at hjælpe menneskene. Nu ringede klokken, og børnene begyndte at gå ind i skolen til den første lektion.

Når de kom ind i klasseværelset, skete der noget. Ola tabte sin taske, og en anden dreng faldt over den.

- Åh, undskyld, sagde Ola.

Han blev ked af det, for han syntes, at det var hans fejl, at den anden faldt. Drengen var rasende. Han rejste sig straks op og sparkede til Olas skoletaske og råbte:

- Du er så dum og klodset, se dig for.

Ola sagde ingenting, han tog sin skoletaske og satte sig på sin plads.

Nu kom læreren ind i klasseværelset, han sagde god morgen til eleverne og satte sig bag katederet og åbnede en lærebog. I den første time skulle de have naturhistorie, og læreren, som hed Hr. Olsen fortalte børnene om blomsternes struktur og om, hvordan bier, sommerfugle og andre insekter samarbejdede med planterne, så disse kunne forøge sig. Han fortalte også, hvordan menneskene manipulerede med planterne og tog gener fra nogle arter og satte ind i andre. På den måde ville de skabe helt nye arter. Læreren syntes ikke, at man skulle gøre dette, for på den måde kunne man fremavle planter, som var farlige for

evolutionen og for mennesker og dyr. Det ville skade mere, end det ville gøre nytte.

Ola holdt med Hr. Olsen. Han syntes, at hvad Gud havde skabt, skulle mennesker ikke lave om på. Ola kikkede på Maria, og hun lo til ham. Hun syntes sikkert det samme som ham, tænkte Ola. Hun var jo en rigtig engel, så hun vidste, om nogen, hvad som er ret og fejl.

Da lektionen var forbi, gik børnene ud i skolegården, og drengen, som havde snublet over Olas skoletaske, kom hen til ham og slog ham på ryggen. Ola vendte sig om og så, at Janne, som drengen hed, havde en kæp i hånden, og det var med den, han havde slået Ola.

- Er det nødvendigt at slå mig? spurgte Ola, jeg har jo sagt undskyld.

- Åh, du er så dum, halte Ola, du duer ikke til noget. Du kan hverken gå eller springe, lo Janne hånligt.

Han var stor og stærk, og Ola var bange for ham, for det var en af de drenge, som altid drillede ham.

Ola forsøgte at gå derfra, men Janne og to andre drenge fulgte efter ham, og Janne skubbede til Ola, så han faldt og slog hul på bukserne. Han rejste sig op, men Janne skubbede til ham igen, så han faldt omkuld endnu engang. Flere børn kom til, og de stod rundt om Ola og Janne. Så trådte Maria frem og sagde til Janne:

- Du skulle skamme dig, at slå på en dreng, som er mindre end dig selv og desuden drille ham, fordi han er en smule handikappet. Det kan han jo ikke gøre for. Det var bedre, at du hjalp ham i stedet for og viste lidt menneskekærlighed.

Janne lo, han blev rød i hovedet og så ud til at skamme sig, fordi en pige havde irettesat ham. Han gik sammen med de andre to drenge, og Maria hjalp Ola op og børstede hans tøj.

- Bryd dig ikke om dem, sagde hun trøstende, de forstår ikke, hvad de gør. De ved ikke, at når man gør andre

fortræd, så rammes man selv dobbelt. Det kommer tilbage til en selv. Det er loven om karma. Det er på samme måde med det gode, man gør mod andre. Det vender også tilbage til en selv mange gange stærkere. Om alle mennesker vidste dette, skulle de sikkert være venligere mod hinanden.

Nu ringede klokken, og børnene skulle ind til næste time. Ola og Maria fulgtes ad ind i skolen. Ola var lidt ked af det, han syntes ikke, at han havde gjort noget galt, han var jo bare så uheldig at tabe skoletasken.

Denne lektion havde Ola glædet sig til. Han kunne godt lide at lære sig noget om, hvordan der så ud rundt om i verden. Geografilæreren var en særdeles berejst mand, som kunne fortælle børnene om, hvad han selv havde oplevet på sine rejser, så de lærte sig meget mere, end man kunne læse i lærebøgerne. Læreren var en ganske ung mand. Børnene kaldte ham Torkel, sådan ville han have det.

I dag fortalte han om Ægypten, om pyramiderne og alle faraonerne. Det var meget spændende, syntes Ola. De dyrkede forskellige guder der i gamle dage, også en kattegudinde, men det var ikke alle i landet, som tænkte på den måde. Nogle af menneskene vidste i sit indre, at der bare fandtes en eneste Gud, og at alting hørte sammen. Det var en tro, som Aknaton ville føre frem, men få troede på ham.

Ola forestillede sig, hvordan de arbejdede i sit ansigts sved, da de byggede pyramiderne. Det må have været svært. Torkel viste billeder fra Ægypten, og børnene stillede spørgsmål om forskellige ting. Torkel besvarede dem, så godt han kunne.

Når skolen var slut, fulgtes Ola og Maria ad på hjemvejen. Det viste sig, at Maria var flyttet ind i et hus, som ikke lå så langt borte fra Olas hjem. Maria sagde farvel til Ola og gik ind i huset, og Ola var også snart hjemme. Han låste døren op og stillede sin skoletaske, så gik han ud i køkkenet og tog sig en mellemmad og en kop te. Han tog

en skolebog med ud i haven og satte sig på sin yndlingsplads under egen og lænede ryggen mod stammen. Det føltes, som om egen var en gammel ven. Ola lod solen varme sin krop og syntes, han havde det godt. Han var lykkelig og taknemmelig. Han sukke dybt af velbefindende, mens han sad og lyttede til fuglesangen og andre lyde i naturen.

Det var, som om egen hviskede til ham. Han lyttede opmærksomt og hørte ordene:

- Du er min ven, Ola, vi er alle en del af Altet. Nu skal du bare se Ola kikkede på græsplænen, hvor bittesmå alfer dansede i en ring. De havde tynde vinger og hoppede op og ned, mens de dansede. Ola syntes, at de var fine, og han kom til at tænke på, hvad han havde set dagen før. De små alfer stoppede pludseligt og kikkede på en nisse, som kom frem. Han havde en pose med forskellige ting i hånden. Han satte sig på græsset og tog tingene ud af posen. Der var en teske, en blyant, en læbestift og nogle farveblyanter. Ola kikkede forbavset, for han genkendte blyanten. Den var dekoreret i flere forskellige farver, og et viskelæder, som så ud som en rosa elefant, sad i den ene ende. Det var Olas blyant, han havde savnet den i nogle dage. Nu så han, at det var Absalons søn, Tor, som sad der på græsset. Ola lo for sig selv og tænkte, at Tor godt kunne beholde blyanten.

Man måtte jo ikke tage andres ting, men nisserne vidste måske ikke bedre. De syntes vel, at de bare kunne tage en ting, de gerne ville have.

Ola så, at alferne nu dansede rundt om Tor, som forsøgte at vifte dem væk, men så fløj en alf op i luften, dykkede ned og tog posen, hvorefter den fløj af sted med den. Den var ikke tung, for alle sagerne lå på græsset, så posen var tom.

- Der ser du, hviskede egen, det er det man, kalder karma. Nu mister Tor sin pose, som han var så glad for, fordi han selv har taget andres sager, som de var glade for. Livet er så; man skal gøre mod andre, hvad man ønsker, de skal gøre mod en selv.

Ola nikkede. Han syntes, at det var helt rigtigt. Pludselig hørte Ola en lyd, som kom langt borte fra. Det lød som torden. Han rejste sig og kikkede op mod himlen, men den var helt blå, solen skinnede, og der fandtes bare nogle få hvide skyer. Det så ikke ud til, at det skulle begynde at regne eller tordne. Så opdagede han, at det var Hasse, som kom gående på vejen med en trillebør fyldt med sten.

- Hej, råbte Ola, hvor skal du hen?

- Jeg skal hjem, svarede Hasse, jeg har været ude for at samle nogle sten, som jeg skal bruge, når jeg anlægger et bed med planter og sten i haven. Du kan gå med ind, hvis du har lyst.

- Det vil jeg gerne, sagde Ola.

Han gik med Hasse ind i dennes have. Han trak vejret dybt, da han genså denne skønhed. Han hjalp Hasse med at grave og placere stenene, så blomster og andre vækster kunne plantes.

- Jeg skal sørge for, at insekterne også trives, sagde Hasse. Jeg sprøjter ikke med gift i haven. Det er ikke godt for de små væsener, som også bor her. Der findes jo mange små samfund her. Tænk på alle myrerne, som arbejder så flittigt. De er ikke dumme, men samarbejder og hjælper hinanden, ligesom bierne og mange andre arter gør. De har alle en funktion i naturen.

Ola fortalte Hasse om den flinke nye pige, Maria, som var begyndt i klassen, og han fortalte også, hvordan Janne havde skubbet til ham. Hasse lyttede opmærksomt og sagde, at visse mennesker havde meget egoisme i sig og var meget hjerteløse. De var bedre tjente med at vise godhed og forståelse overfor andres lidende. Han syntes også, at det var venligt af Maria, at hun havde hjulpet ham. Ola sagde, at han havde set Maria som engel med vinger, da hun sad på en sky.

- Det kan godt stemme, sagde Hasse; om hun er inkarneret engel, er hun som oftest i sin englekrop, medens hun sover. Vi forlader den fysiske krop, når vi sover, og da kan sjælen flyve. Den er forbundet med den fysiske krop ved en lang streng, som kan strækkes ud i det uendelige. Man kan flyve til andre lande eller til den åndelige verden. Når denne streng brister, forlader man den fysiske krop fuldstændigt, og derefter indtræffer det, som vi kalder døden, når den fysiske krop ikke længere fungerer, men den æteriske krop lever videre. Det er en kopi af den fysiske krop, men den har en højere frekvens, så den er usynlig for det menneskelige øje. Den æteriske krop kan se og høre, og ofte forstår mennesket slet ikke, at hun er død, især om dette hænder pludseligt. Hun kan se og høre, og først når hun ser sin fysiske krop, indser hun, at hun er i sin æterkrop.

- Visse sjæle forstår det alligevel ikke og har svært ved at forlade jordelivet, fortsatte Hasse, og det er dem, som spøger i gamle slotte og andre bygninger. De har levet der engang og fortsætter sine liv som tidligere. De ved ikke, at

de skal forlade det jordiske liv og begive sig til den anden side. Der kan de få hjælp med at komme hjem af englene, om de ønsker det. Det er sådan, at den åndelige verden er deres rigtige hjem. De hører hjemme der og opholder sig der mellem inkarnationerne. De, som ikke kommer videre, er dem, som vi kalder for spøgelse og genfærd.

De fortsatte med at placere alle stenene og planterne, og Hasse berettede videre:

- Mennesker lever mange liv. De inkarnerer om og om igen. Man kan sige, at livet på Jorden er en skole; for man kommer til Jorden for at lære sig at vise kærlighed og tage hensyn til andre. Man lærer af sine fejltrin. Menneskene har altid eksisteret, og alle har gnisten fra Gud i sit hjerte. Ingen er mere fornem end nogen anden. Vi er alle lige, og vi skal lære af hinanden. Det er nok svært for mange mennesker at forstå meningen med livet; men det er at lære og udvikle sig og indse, at der bare findes en Gud, og at alle religioner stort set er samme sag. De har forskellige navne, men alle tror på samme Gud, Den Almægtige.

Ola forstod godt, at hvad Hasse sagde, var sandt. Det lød så logisk alt sammen, og han ville ønske, at alle mennesker fik dette at vide. Han vidste også, at det desværre var så, at mange mennesker sagde, at de ikke troede på Gud, men når de havnede i knibe, så bad de alligevel om hjælp fra Gud. Det kom ligesom fra deres indre. Så inderst inde, troede Ola, så vidste de alligevel sandheden. Når han tænkte på dette, var han forbavset over, at så mange mennesker kunne leve uden troen på, at der fandtes en Gud, for han syntes, at alle måtte kunne indse, at verden, mennesker, dyr og naturen ikke kunne have skabt sig selv, alting var så nøjagtigt udregnet. Ola sukkede dybt og sagde henvendt til Hasse:

- Jeg ville ønske, at der bare fandtes gode mennesker.
- Det gode og det onde supplerer hinanden, svarede Hasse, om det onde ikke fandtes, så vidste mennesket ikke, hvad godhed var. Det er som nat og dag, som lys og mørke.